

Quina tempesta! 'La semilla de la bruja de Margaret Atwood'

Escrit per Eulàlia Lledó, doctora en filologia romànica
dijous, 17 de maig de 2018 11:28

OPINIÓ

Per commemorar els quatre-cents anys de la mort de Shakespeare, The Hogarth Press — l'editorial fundada per Virginia Woolf i Leonard el 1917 i relançada a Londres i Nova York el 2012— va engregar The Hogarth Shakespeare; és a dir, va proposar a diverses autores i autors que recreessin sengles peces de William Shakespeare.

El 2015, la britànica **Jeanette Winterson** va inaugurar la iniciativa amb *El hueco del tiempo*, una revisitació que ret homenatge al conte d'hivern. Van continuar l'empresa

Howard Jacobson

i

Anne Tyler;

el 2016 va arribar el torn de

Margaret Atwood

i

Quina tempesta! 'La semilla de la bruja de Margaret Atwood'

Escrit per Eulàlia Lledó, doctora en filologia romànica
dijous, 17 de maig de 2018 11:28

---

posteriorment el de Tracy Chevalier

i

d'

Edward St. Aubyn.

Margaret Atwood (Ottawa, 1939) aprofita La tempesta —segurament l'última obra que **Shakespeare** va escriure— per organitzar una orgia de venjances tempestuoses i per reformular-la dràsticament amb grans dosis de la ironia i la intel·ligència habituals.

La trama de la novel·la és prou absorbent i espurnejant perquè n'hi hagi prou i de sobres. Hi resseguim les aventures i desventures tant personals com professionals d'un despítat i tronat —i a qui cal una dentadura nova— director de teatre, **Felix Phillips** (àlies **Duke**), a qui un trepa ple d'ínfules i amb aspiracions polítiques li ha malmès carrera i vida.

Vidu des de fa molt temps i pare d'una nena que va morir als tres anys — que no per casualitat es diu **Miranda** —, sobreviu organitzant una obra de teatre anual (sempre de Shakespeare) a la presó d'homes de **Fletcher**. En les freqüents entrades i sortides es relaciona, és clar, amb un parell de guàrdies, cosa que li permet amollar després d'un registre:

"Lo que debería preocuparos son las palabras, piensa él al mirarlos. Esto es lo que de verdad es peligroso. Las palabras no se ven en los escáneres".

A més de mostrar la vida quotidiana de Duke i de resseguir l'ininterromput diàleg amb la fantasmal Miranda — una peculiar forma de dol —, el llibre avança entre conxorxes, assajos, reinterpretacions i fins i tot continuacions i variants que els presos proposen per a l'obra, circumstància que Atwood aprofita per endinsar-se en les presons i la beneficiosa tasca que hi poden fer literatura i teatre, així com per venjar-se de la desafortada lectura actual que freqüentment pateixen les obres de Shakespeare quan són pujades a l'escenari. Sospito que en aquesta última ventada es riu fins i tot de l'encàrrec que li han fet.

Una sèrie de caramboles brinda al director la possibilitat de venjar-se de qui li va procurar la ruïna i, de passada, de la classe política. És una empresa difícil però que té probabilitats d'èxit, no en va també és actor, i ja se sap:

Quina tempesta! 'La semilla de la bruja de Margaret Atwood'

Escrit per Eulàlia Lledó, doctora en filologia romànica
dijous, 17 de maig de 2018 11:28

"Confiamos en usted, señor Duke —dice Dylan. Insensatos, piensa **Felix**: nunca hay que fiarse de un actor profesional".

Deia més amunt que no calia haver llegit l'obra original per endinsar-se en la d'Atwood però això no treu que sigui altament recomanable fer-ho. Per corroborar l'atemporalitat de La tempesta i de tot Shakespeare; per observar la vida del teatre i el teatre de la vida; per divertir-se en el joc de miralls constant i els paranys que proposa l'autora. Per disfrutar de les Mirandes i dels molts personatges de les dues (o tres, o més?) actuacions. De les moltes capes de la ceba.